

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș.

Biurul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Duminica paralticului (slăbănogului)

Talc. ev. dela Ioan 5. 1—15

Lacul dinaintea Ierusalimului, unde s'au spălat oile destinate spre jertfire și în jurul căruia zăcea o mulțime de bolnavi, așteptând mișcarea apei de un inger, întipuește baia sfântă a penitenții. Bolnavii de toate speciile, cari așteaptă în foisoarele din jurul ei și dintre cari abia unul se găsește, cari să merite de a fi vindecat, ne reprezintă aceia mulțime a credincioșilor, cari din an în an, sau și mai des se apropie de acest sacrament cu așa puțin fruct. În paralticul vindecat vedem chipul unui păcătos înveterat, care atins de nefericirea stării sale, atrage asupra sa privirile pline de îndurare a lui Isus și obține darul unei vindecări depline.

Dață căutăm de unde vine inutilitatea acestui remediu dumnezeiesc, motivele acestui fenomen trist le găsim figurate în trei specii de bolnavi. Orbii, acei păcătoși, cari mergând la sfânta mărturisire nu se cunosc pre ei însuși. Schiopii, cărora le lipsește dreptatea și sinceritatea în mărturisirea păcatelor și uscații, cari nu duc în scaunul sfintei mărturisiri nici un sentiment de durere adevărată.

Dintre toate pedepsele păcatului orbia e cea mai universală, omul e aproape totdeauna un mister sie în-

suși între mintea și inima noastră se ascunde amorul nostru propriu și noi nu ne vedem pre noi însine decât prin acest nor înșelător, care numai prin ochiul credinței poate fi împrăștiat, după ce însă noi de nimic nu ne folosim mai puțin ca de credință, pentru aceea sunt așa de puțini, cari se cunosc pre sine cu adevărat.

Acest defect al cunoștinței stării noastre sufletești, care pune o piedică așa de esențială utilității mărturisirilor noastre, purcede întâi că noi nu ne luăm timp destul spre a ne cerceta starea conștiinței noastre.

Fiindcă nestatornicia e caracterul adevărat al inimei noastre și fiecare moment și întâmplare fac nouă impresiuni asupra noastră, întreaga viața noastră ar trebui să fie un continuu examen al faptelor, dorințelor și cugetelor noastre.

Înlăuntrul nostru se formează o succesiune așa de continuă și repede de dorințe, de temeri de speranțe, de bucurii, de necazuri, de ură și de iubire, în cât dacă nu urmărim neîncetat aceste căi diverse și secrete ale patimilor noastre, nu mai vedem nici izvoarele nici urmările lor și inima noastră devine un abis, care nu-l mai putem aprofunda și din care nu ve-

dem nici odată decât suprafața lui.

E o iluziune deci a crede, că pentru a ne cunoaște în scaunul mărturisirii e de ajuns a petrece câteva minute în examinarea conștiinței. Grija continuă de toate acțiunile noastre, singură ne poate pe noi dispune la mărturisirea greșelilor noastre, pentru că ea singură poate face să ne cunoaștem deplin pre noi înșine.

Trebue să ne obișnuim a ne da seamă neîncelat nouă înșine despre noi înșine cel puțin în fiecare zi să cumpănim cum am petrecut ziua trecută, trebue să ne familiarizăm așa zicând cu noi înșine și așa să ne dispunem a aduce la picioarele preotului o inimă ispitită.

Cum voim deci noi ca într'un răstimp așa scurt ce-l dăm înainte de mărturisire examinării conștiinței noastre să fie destul spre a lumina, a cunoaște și a descoperi preotului starea sufletului nostru? „Acolo zăcea o mulțime de orbi“.

Al doilea defect al examinărilor noastre este că noi nu ne examinăm după învățăturile bisericii ci după prejudiciile noastre, cari, sau combat, sau le fac acele mai ușoare, prejudicii în privința situației, a ambiției, a folosirii bunurilor pământești, a primejdiilor, a obiceiurilor, prejudicii asupra tuturor poruncilor.

Regula este, că înaintea lui Dumnezeu nu este bogat și sărac. Bogăția, titlurile și rangurile departe de a fi un privilegiu, devine mai bine o piedică și prin urmare o nefericire cu raport la mântuire, pentru că ne face mai anevoioasă mântuirea. Iată regula după care trebue să ne examinăm. Prejudiciu este, că cu cât e mai strălucită situația noastră cu atât mai mult o privim ca o prerogativă, care ne dispensează de ura lumii de evitarea plăcerilor, ne permite

prefăcătoria, duplicitatea, îngâmfarea, moliciunea și după aceste prejudicii ne judecăm pre noi înșine.

Regula este, că noi vom fi judecați după poruncile lui Isus și după moravurile zilelor noastre, că exemplele ori cât să fie ele de universale, nu autorizează abuzurile ce condamnă legea și din contra a se conforma mulțumii înseamnă a urma calea, care conduce cu siguranță la peire. Prejudiciu este ca tot ce autorizează exemplul public nu este păcat. „Acolo zăcea o mulțime de orbi“.

Al treilea defect al ispitirei conștiinței noastre este că noi nu ne examinăm asupra tuturor datorințelor noastre ca capi de familie, ca oameni publici, ca membri ai corpului credincioșilor, nu cunoaștem din noi înșine decât defectele noastre personale.

Ca capi de familie facutăm noi din casa noastră o biserică domestică? Oferitam lui Dumnezeu în fruntea copiilor și servitorilor noștri rugăciunile comune și inocente ale unei familii sfinte? Cultivatăm în copiii noștri darul botezului crescându-i în credință și frica Domnului? Avutăm noi în destinația viitorului lor mai multă grijă la mântuirea lor de cât la interesele noastre?

Ca creștini suntem datori a fi spre edificarea lor. Acum câți urmași au avut desordinele noastre? Câte suflete au perit pentru că au servit plăcerilor și patimilor noastre? Câți sunt, cărora libertatea vorbelor noastre, necuviința îmbrăcămintelor noastre, ușurința moravurilor noastre le-au corupt inima? Câte păcate streine, în privința cărora nici prin mințe nu va trece să aveți nici macar cel mai mic scrupul! „Acolo zăcea o mulțime multa de orbi“.

II.

Nimic nu costă pe om mai mult, de cât a se mărturisi vinovat. Doare

ce îngâmfarea e cea dintâi dintre toate inclinațiunile noastre și fiind că dacă ne-am arăta înaintea oamenilor de așa cum suntem, am fi vrednici de cel mai mare dispreț, căci ce lăsam noi să vada oamenii din noi înșine, nici odată nu suntem noi. Noi ducem orgoliul chiar în umilirile noastre pe la tribunalul înfricoșat al scaunului de marturisire. „O mulțime mare de schiopi“.

Cei mai mulți oameni nu merg cu propusul chibzuit de a minți Spiritului Sfânt, fără se prefac. Acum aceasta lipsă a dreptății și sincerității se găesc sau în expresiunile cari domolesc vinovăția, sau le încurcă, sau în motivele și izvoarele faptelor cari le suprimă, sau în punctele odioase, cari au mai multe fețe și cari le arată de pe laturea, care nu este favorabilă.

Ei trec cu repezițiune peste ranele cele mai rușinoase, de frica, ca să nu se oprească prea mult la acele atențiunea preotului, refac circumstanțe și incidente mai rușinoase ca însuși păcatul, se acuză cu placere despre niște defecte, cari dupa parerea lumii sunt glorioase.

III.

Toate acele dispozițiuni, despre cari am vorbit până acuma sunt numai preparațiunile exterioare ale penitenței, dar sufletul și esența lor adevărată este părerea de rău. Cu toate aceste nimic nu e mai rar între păcătoși ca aceasta durere a penitenței căreia singură este promisă iertarea păcatelor și acestia sunt cei ușcați, cari aduc în scaunul de mărturisire o inima ușcata un suflet ne simțitor.

Aceasta durere trebuie să fie o mișcare a darului și nu a naturei, o lucrare a Spiritului Sfânt și nu a amorului propriu, la care Spiritul lui Dumnezeu nu are nici o parte.

Mulți iau de durerea aceasta neliniștea secretă, ce o pune totdeauna orgoliul declarațiunei păcatelor noastre. Ei confunda orgoliul lor cu căința lor. Alții socotesc frica iadului de durerea aceea, care formeaza căința.

Durerea adevărată a penitenței e insocită de o hotărîre reală și sinceră de a pune capăt desordinilor noastre și a începe o viață sfântă și creștinească. „Vrei se fii sănătos“ ne întreabă Isus, adeva voim cu toată sinceritatea a renunța la patimele noastre vechi și a umbla pe calea pietății?

Putem noi să ne facem aceea mărturisire, că voim să rupem sincer cu toate legăturile, cari ne leagă de lumea păcătoasă și de patimile noastre? „Vrei să fii sănătos?“

Mergând a ne mărturis păcatele, voim iare a ne întoarce cu voie tare, deplină, sinceră, care nu amână întoarcerea pe un timp nedeterminat?

În sfârșit durerea penitenței e nu numai o hotărîre reală ci și o atențiune actuală, care ia îndată măsuri solide de schimbare.

Să intrăm deci în noi înșine și în aceasta zi mai cu seamă sfințită întoarcerii păcătoșilor mari prin vindecarea unui bolnav disperat în aceasta zi în care rugățiunile bisericei însăși solicită îndurările Domnului pentru sufletele cele maiperate să aruncam o privire peste viața noastră întreagă și despre acele mărturisiri multe și totdeauna fără folos cari fără indoiala înaintea tribunalului înfricosat a lui Isus vor forma cea mai teribilă cauză a osindirei noastre.

Poșta Administrației

M. on. Nic. Doros paroh. Cvităm cu mulțumită suma de 50 Lei.

Pentru „Anul Sfânt“.

Pastorală episcopului Alexandru al Lugojului.

(Continuare. După Unirea).

Și iată . . . acest al doilea Petru, părinte al creștinătății, Piu XI cheamă în acest an jubilar și sfânt cete de peregrini din lumea întreagă spre orașul sfânt al Romei.

Gândul său este, să păstreze venerabila tradiție a anului jubilar, care în legea veche era anul păcii și al binecuvântărilor vremelnice, iar în Legea nouă este anul bunătăților spirituale. Gândul său este, ca toți să-și pască sufletele, să-și îmbete privirile la vederea monumentelor vie ale creștinismului. Gândul său este, ca toți să se închine la mormintele Apostolilor, părinții credinței noastre, să se închine la mormintele martirilor, din catacombe, petruca cu toții să se inspire la vederea pildei luminoase de devotament și abnegație până la jertfirea vieții, și regăsindu-și echilibrul sufletesc să trăiască lui Hristos și pentru Hristos, lăpădând toate deșeriăciunile lumii, Gândul său este, ca tuturor cari se vor mărturisi cu pocăință fierbinte la picioarele preoților Domnului, acolo în crașul etern, și se vor împărtăși cu Trupul Domnului și Dumnezeuului nostru Isus Hristos, vizitând

totodată și cele 4 basilici și rugându-se, — să le deschidă isvoarele harului, iertându-le pedepsele cuvenite de după păcat din visteria nesecată a vredniciei Domnului Hristos, a Maicii Domnului și a tuturor sfinților . . .

Gândul său este, ca toți peregrinii din lumea întreagă să vadă marea și minunata expoziție vaticană, unde în zecile și zecile de paviloane vede omul tot ce a lucrat această biserică pentru lășirea creștinismului în lumea întreagă, până la marginile pământului, chiar și între popoarele cele mai barbare. Să vadă lumea toată, cum a binemeritat biserica aceasta, hulită și batjocorită de dușmani și adeversari, de civilizație și creștinism, innobilând sufletește toate popoarele și ridicându-le la cultură nebănuită . . .

(Va urma)

Bibliografie. Anunțăm cu bucurie, că a eșit de sub tipar edițiunea nouă a sfintei scripturi. De astă dată numai Testamentul nou. Prețul 50 lei exemplarul. Se poate procura de la „Episcopia română greco-catolică în Oradea Mare.“

Calendar săptămânal.

10—16 Mai 1925.

10. Duminica Slăb. Ev. d. Ioan c. 5, v. 1—15, inv. 5. gl. 3. Ap. Simeon Zilotul 64. d. Hr.
11. Luni. S. M. Mohie † 330.
12. Marți. P. Epifanie al Cyprului † 403 d. Hr.
13. Miercuri. M. Glicheria † 177 d. Hr.
14. Joi. S. M. Izidor † 250 d. Hr.
15. Vineri. C. p. Pahomie cel mare † 330 d. Hr.
16. Sâmbătă. C. p. Teodor Sânșitul † 368 d. Hr.